Arveksi jäi oma napa

Kirjoittanut Saara Rönkä

Kylmät kaimat on minulla:
napajäätiköt jykevät.
Tähdet kaukaa katselevat
kiiluvaisin kylmin silmin.

Lämmitä ei pohjan loimut
revonlieskat rauhattomat,
korkealla karkeloivat
väreissänsä välkkyvissä.

Mikä maatessa minulla
kumpareella kukkealla
pumpulisen paidan alla,
puhtaan palttinan sisällä.

Silti voihkin ja valitan:
Voi minua virkaheitto
tässä arpena oleilen
toisten tuijoteltavana.

Olin ennen oivallinen
napanuora nauhamainen.
Souteli veri väkevä
sutjakoissa suonissani,
valtimoissani vaelsi.

Kuljetin salaisen tiedon,
viestit, vaistot vanhempien,
kaukaisen perimäketjun
unten mailla uinuvalle
pesästä pakenevalle.